

ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗ ΚΟΛΑΣΗ
(ηθοπλαστική σάτιρα για ενήλικες)

*“Να γίνουμε όλοι μια φυλή
χωρίς οργανωμένες θρησκείες”*

BJORK

Εισαγωγική Φάση

Ποιο είναι το παθολογικό της βαριάς καγούρας;
Νοιώθεις σαν ένα παιδί που ‘χασε την οικογένειά του.
Μόλις είχα περάσει “της βαριάς μορφής”. Απ’ αυτές που ή σε σβήνουν ή σε
μεγαλώνουν. Ευτυχώς δεν έσβησα.
Μη θέλετε να μάθετε λεπτομέρειες. Αυτά είναι τελείως προσωπικά δεδομένα.
Μόνο τούτο. Δίμετρη, κορμάρα, μάτια θάλασσα. Barwoman.
Ευχαριστώ το Θεό που επέζησα...

Μόλις είχα φύγει από το καφέ bar της δικιάς μου και βλέπω τη μηχανή της
τροχαίας (η μία και μοναδική στο νησί) να την έχουν πέσει 2-3 μαστόροι και να
την έχουν κάνει φύλλο-φτερό.
Παίρνω τη δικιά μου που καταριόταν για την κλίση που έφαγε επειδή η μηχανή
της δεν είχε αριθμό.

Οι κατάρες σου πιάσανε, άκου και γέλα...
Κάνω μια βόλτα. Ξαναγυρνώ απ’ το σημείο και βλέπω να την έχουν φορτώσει σε
“καρότσα” και να φεύγουν.
Ξαναπαίρνω.

- Δεν το πιστεύω, μόλις τώρα τη φόρτωσαν και φεύγουν. Και ξέρεις που; Ακριβώς
έξω από το σπίτι σου.
- Κακομοίρη μου. Ξέρεις τώρα τι μπορείς να πάθεις...
- Ξέρω, ξέρω. Παραδίδομαι.

Η δικιά μου έχει το προνόμιο να μη ζηλεύει πολύ. Αυτό της συγχωρεί τη μόνιμη
μανούρα. Η η μανούρα είναι τέτοιας μορφής που δεν μπορώ να διακρίνω τα
χειρότερα.
Πάντως έχει ακαταμάχητα προσόντα:

1. Έχει τα μισά χρόνια από μένα.
2. Είναι ψηλή στο μπόι μου.
3. Είναι κορμάρα.
4. Και το σπουδαιότερο, έχει το πρόσωπο της γυναίκας των ονείρων μου.
5. Βγάζει διπλά από μένα.
6. Ξέρει να παίρνει δώρα και να νομίζεις ότι της χρωστάς. Πράγμα πολύ
σπουδαίο για μια γυναίκα κατά τη γνώμη μου.
7. Έχει το πιο όμορφο χαμόγελο στον κόσμο. Ότι μ..... και να κάνει άμα μου
χαμογελάσει τα σβήνει όλα.

Επίλογος: Άντε τώρα να πεις ότι δεν είσαι ερωτευμένος. Αυτός ο έρωτας είναι η ασπίδα μου στα “καψουροατυχήματα”.

Το προηγούμενο βράδυ της τα ’πα όλα.

- Δε θέλω να ξαναπάς. Μόνο αυτό. Πήγαινε με άλλη, όχι μ’ αυτήν. Θέλω να μου το υποσχεθείς.
- Ναι.
- Θα μπορέσεις;
- Ναι.
- Δε σε πιστεύω.

Το βράδυ έπρεπε να πάει να δει τη μητέρα της λόγω πίεσης, σακχάρου και ελαφριάς κακοδιαθεσίας (η μητέρα της είναι μικρότερη από μένα 5-6 χρόνια). Το πρωί πέρασα από το μαγαζί της, έφαγα τη μανούρα αδιαμαρτύρητα και κάνοντας το μαμούνι.

Μετά τη μανούρα παραγγέλνω καφέ (που πάντοτε πληρώνω).

- Τι καφέ θες;
(Ψυχρά. Σα να μη ξέρει. Μόνο και μόνο να μου τη σπάσει).
- Σιωπηρό...
Αυτό ήταν. “Εσπασε”. Χαμογέλασε.
- Τι κάθομαι και σε μανουριάζω; Ζήλεψα!
- Ναι... γιατί τόσα χρόνια χορεύεις στη νύχτα τζάμπα.
- Λες; Μπορεί...
Και χαμογελώντας βάζει το τραγούδι μας «Πας φυρί φυρί» του Άσιμου...

Υ.Γ. Όταν η δύναμη της αγάπης υπερνικήσει την αγάπη για δύναμη, ο κόσμος θα γνωρίσει την ειρήνη.

Jimmy Hendrix

Τέλος Εισαγωγικής Φάσης

ΦΛΑΣ 1^ο

Θέλω να λιώσω και να κοιμηθώ στην αγκαλιά σου.

- .....
- Η Killer (που την ονόμασα έτσι την πρώτη φορά που τη γνώρισα) με είχε πάρει ξαφνικά και αφού ρώτησε αν είμαι μόνος μου λέει:
- Έρχομαι να σου πω...
Στο νησί είχε αρχίσει να βραδιάζει και ο χειμώνας με το κρύο βοριαδάκι ειδοποιούσε ότι σιγά σιγά πλησιάζει.
- Μόλις άνοιξα την πόρτα είδα μια διαφορετική Killer από αυτή που γνώριζα. Αποφασισμένη και ήρεμη.
- Σε ξαφνιάζω, μου λέει μόλις έκατσε στον καναπέ που βλέπει απ' το παράθυρο τη θάλασσα.
  - Άσε με να γουστάρω εδώ που είμαι και να μη σ' τη χαλάω. Κάνε ότι θα 'κανες μόνος σου.
- Εγώ κάθισα στον απέναντι καναπέ (που έχει πλάτη στο παράθυρο), και αφοσιώθηκα στις ανταύγειες που έδινε η χαμηλή φωτιά, από το τζάκι στο μισοφωτισμένο σαλόνι. Στην απέναντι πλευρά από το τζάκι, το σαλόνι έχει ένα παλιό έπιπλο καρυδιάς. Εκεί φώλιασε το μπαρ.
- Για να "την ακούζ" έχω παλιά ούισκι, για τις κυρίες βότκα και τζιν. Παίζουν επίσης Τεκίλα, Ρούμια, Jagermeister και βεβαίως αφέντι από την Τσεχία.
  - Το σπίτι δίπλα στη θάλασσα το 'κανε ο μακαρίτης που ήτανε δήμαρχος στο νησί. Μου το νοίκιασε. Τα σχέδια τα έκανε ένας γείτονας απόστρατος αξιωματικός του "Μηχανικού" που έκανε μετεκπαίδευση στις ΗΠΑ. Όντως καταπληκτικό σπίτι.
- Πέρασε λίγη ώρα με όμορφη σιωπή (μας συμβαίνει σπανίως). Μου 'ρθε να πω κάτι (αναστέλλοντας τη μόνιμη διαταγή να μην πίνουμε σπίτι). Σηκώθηκα, έβαλα ένα πράσινο Τζόνι με λίγο νερό, πήρα ένα OLD HOLBORN κίτρινο, RIZLA ασημί και φιλτράκια που έτυχε να έχω καβάτζα (2^η διαταγή: "Δεν καπνίζουμε σπίτι"). Άραξα, "έστριψα" και σιγοπίνοντας βάλθηκα να κάνω "δαχτυλίδια νικοτίνης". Ήξερα καλά ότι η καλύτερη υποδοχή μιας ξαφνικής φιλικής επίσκεψης είναι να συμπεριφέρεσαι σα να είσαι μόνος και στις καλές σου (στο original βέβαια).
- Βάλε μου JACK DANIEL'S σε σφηνάκι, μου λέει ξαφνικά καθώς παρατηρούσε το μπαρ.

Διάλεξα ένα ποτηράκι-ενθύμιο από το HARVARD που μου 'φερε (σε ζευγάρι) δώρο ένας γιατρός όταν επέστρεψε από τις ΗΠΑ στο νοσοκομείο του νησιού. Το διάλεξα γιατί χωράει (μετρημένα) 50ml, δηλαδή μια μερίδα ουίσκι στο Bar. Το γέμισα και το τοποθέτησα στο τραπεζάκι που ήταν δίπλα της. Εκεί άφησα και το μπουκάλι.

- Υπάρχει και καβάτζα, της λέω για να γελάσει. Αυτή σα να μην άκουγε με 2-3 γουλιές το εξαφάνισε. Τρίτο σφηνάκι και πάντα σιωπηλή. Ξαφνικά με κοιτά και λέει.
- Θέλω να λιώσω και να κοιμηθώ στην αγκαλιά σου.
Το 'πε τόσο ξαφνικά που με αιφνιδίασε...Κούνησα συγκαταβατικά το κεφάλι μου χωρίς να μου βγει χαμόγελο.
- Έχεις πει ποτέ ολόκληρο JACK DANIEL'S;
Με ρωτά σα να μην είχε πει τίποτα πριν.
- Μέχρι το μισό έχω λιώσει, απαντάω.
Όμως J.B. ένα μπουκάλι κάποιες φορές, συμπλήρωσα.

Θέλησε να επισκεφτεί το νησί τέλος φθινοπώρου. Πριν κάποια χρόνια δούλευε στο νοσοκομείο του διπλανού νησιού. Τώρα στη στεριά την έπιασε νόστος για το αρχιπέλαγος. Και έτσι η επίσκεψη.

- Ερωτευμένη;
- Μακάρι, απάντησε.

Δεν είχαμε ιδιαίτερη σχέση. Δεν το επιδιώξαμε και ιδιαίτερα παρ' όλη την έλξη που νιώθαμε και οι δύο.

Ένα βράδυ που με κάλεσε στο νησί που δούλευε (τα δυο νησιά απέχουν 20 λεπτά με ταχύπλοο) έτυχε να αδιαθετήσει η κόρη της και υποχρεωθήκαμε και οι δύο να ασκήσουμε την παιδιατρική ολονυκτίως (σπανίως η τύχη είναι ευνοϊκή σε τέτοιες περιπτώσεις).

Έτσι η επαφή μας περιορίστηκε στις τυχαίες συναντήσεις στο πλοίο της γραμμής.

- Εσύ; Με ρώτησε.
- Μακάρι, της απάντησα και έβαλε τα γέλια.

Είναι χάρμα οι μοναδικές στιγμές που ένας άνδρας και μια γυναίκα γουστάρουν σαν φίλοι, χωρίς να έχουν ιδιαίτερη σχέση, χωρίς να τους περνάει...θα παρθούμε, θα κάνουμε, θα ράνουμε.

Τώρα ήταν σα να είχε ξεχάσει την πρόταση που μου έκανε.

- Με έκοψε η πείνα, μου λέει τελειώνοντας το τρίτο σφηνάκι.

Συζητώντας στο πλοίο της γραμμής (να περάσει ευχάριστα η ώρα) μου έλεγε

διάφορες ιστορίες από Ιταλία που σπούδασε. Πιτσιρικά ήταν Punk (σπάνιο για γιατρέσσα) έπινε, κάπνιζε και κάτι ουσίες ευκαιριακά. Αυτά. Αλλά της έμεινε ο τσαμπουκάς...Και η “διάλεκτος” (όπως θα διαπιστώσετε).

- Σε έπιασε Killer, τρεις μερίδες JACK δεν είναι και λίγο. Θα φτιάξω ένα κρύο πιάτο στα γρήγορα και για τους δυο μας και το ξαναγεμίζουμε.
- Θεε βοήθεια; Μου λέει.
- Άραξε για πάρτι σου.

Το σαλόνι λειτουργικότατο με ένα πάσο που λειτουργεί άμα λάχει και σαν μπάρα. Πίσω από τη μπάρα παίζει η κουζίνα με άνεση. Ο Γιάννης ο φίλος μου ο Αξιωματικός του Μηχανικού το αντέγραψε από το σπίτι που έμεινε στις ΗΠΑ.

- Μη πεις άλλο, της λέω. Θα το γυρίσουμε στο κρασί. Παίζει Cabernet Sauvignon.
- Σεις ξεύρετε καλύτερα, μ’ απάντησε παιχνιδιάρικα. Δε χαμπαριάζω από κρασιά, συμπλήρωσε. Δεν γουστάρω και να με δουλεύουν με τις τρελές τιμές που έχουν οι ετικέτες.
- Αυτά τα Αυστραλέζικα δεν είναι ακριβά, της λέω αφήνοντας το δίσκο με το πιάτο και τα σχετικά στον καναπέ.

Μετακίνησα το τραπεζάκι να το ‘χουμε μπροστά μας και αντικατέστησα το JACK και το σφηνάκι με το κρασί και τα ποτήρια.

Σιγοπίναμε και τρώγαμε το δεύτερο πιάτο χωρίς να μιλάμε. Ακούγοντας μόνο τα ξύλα που σιγόκαιγαν.

*Οι λίγες στιγμές ευτυχίας που προσφέρουμε στις γυναίκες (αν μπορούμε) μας σβήνουν πολλές αμαρτίες.
(Το απόφθεγμα δικό μου).*

(Τέλος 1ης Φάσης)

ΦΛΑΣ 2^ο

- Full moon! Φώναξε.

Μόλις είχε φανεί από το παράθυρο. Ήταν μαγεία. Πάντα με πονά η πανσέληνος όταν δεν είμαι ερωτευμένος (δηλαδή σπανίως περνά ανώδυνα).

Κοιτούσε μαγεμένη. Το σεληνόφως φώτιζε το πρόσωπό της. Οι φλόγες από το τζάκι της έδιναν κόκκινες ανταύγειες στα μάγουλα. Εκείνη τη στιγμή θυμήθηκα αυτό που ζητούσε ο Φάουστ: “Χρόνε σταμάτα”.

Ευχαρίστησα τη στιγμή, το φεγγάρι, τη γυναίκα και είπα αυτό που λέμε αραιά και που “Θεέ μου...”. Μετά ζήλεψα το φεγγάρι...

Γέμισε το ποτήρι της, μετά το δικό μου. (Οι γυναίκες κοιτούν πρώτα την πάρτη τους. Όταν κατανόησα ότι αυτό είναι φυσικό φαινόμενο έπαυσα να πληγώνομαι και να μανουριάζω)

- Έλα, γεια μας.
- Γεια μας.
- Γιατρέ μου, ξέρεις ότι είμαστε πολύ κοντά στα μουσικά γούστα; Πού να το φανταστείς! Τώρα το ‘πιασα. Γουστάρεις δηλαδή Pink Floyd , εντάξει;
- Ναι.
- Άρα Syd Barrett. Δεν το συζητάω...
- Φυσικά.
- Πρόσεξε τώρα. Εγώ κόλλημα με την BJORK. Εντάξει;
- Σε παρακολουθώ.

Barrett και BJORK πρόσεξέ το. Ίδιο χάσιμο, ίδια έκφραση του ασυνείδητου με αρχέγονη και μερικές φορές παιδική φρεσκάδα. Επίσης και οι δύο μέσα στην εικαστική ψυχεδέλεια. Και σ’ όποιον αρέσουμε σα να σου λένε. Μόνο που ο Barrett κόλλημα με LSD και ουσίες γενικά.

- Ναι, η δικιά μου χάνεται με διαλογισμό νομίζω. Δεν ξέρω. Αλλά κάπως έτσι φαίνεται το πράγμα. Η έμπνευση σ’ αυτά έχει διαφορετικές πόρτες.
- Και διαδρομές.

Σωπάσαμε για λίγο, θαυμάζοντας την πρόσφατη ανακάλυψη. Κοιταζόμασταν και χαμογελούσαμε αυτάρεσκα...

- Θα μου παίξεις κιθάρα αργότερα; Μου ‘πε καθώς κόλλησε το βλέμμα της στην “Ακουστική Κάντρι”.
- Αν μας έρθει.

Απολάμβανε τη μαγεία μέσα στη σιωπή της. Και εγώ απολάμβανα μέσα στη σιωπή της τις σκέψεις μου. Σκεφτόμουν τις επιλογές που μου χαρίζει “Η ΜΑΓΙΚΗ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ”, όπως γουστάρω να λέω το Διαδίκτυο. Μου ‘ρθαν εικόνες και ήχοι από το You Tube που με παν και με ταξιδεύουν ξανά και ξανά. Monterey 1967. Janis Joplin να απογειώνεται στη σκηνή, Grace Slick να αιωρείται την αιωνιότητα απολαμβάνοντας τη φίλη της μ’ ανοικτό στόμα...

Έτσι ξηγιούνται οι θεές μεταξύ τους. Μου ‘ρθε ν’ αρχίσω να βρίζω τα κορίτσια με τη χαμένη θηλυκότητα.. Μετά μου ‘ρθε το “άφες αυτοίς” και μετά το “καλά να πάθουν” και ηρέμησα.

- Θα κάνουμε μια τίμια και δίκαιη συμφωνία, μου λέει.
- Ν’ ακούσω.
- Θα μου παίξεις ένα τραγούδι και θα σου δώσω ένα φιλί στο στόμα.

Σηκώθηκα και πήρα την κιθάρα. (Την είχα κουρντισμένη απ' το απόγευμα που έπαιζα μπαλάντες χεβιμεταλάδικες).

- Θα σου παίξω Deep Purple το Solder of Fortune.
Την άλλη φορά που θα βρεθούμε θα σου παίξω το Imagine. Θα ρωτήσω για τα ακόρντα ένα φίλο μου. (Το Γιώργο πρώτο μπουζούκι για χρόνια στο “Αριγκάτο” στη γενέθλια πόλη μου. Τώρα κι αυτός στο νησί.)
- Ότι γουστάρεις, τραγούδι και φιλί...
(Αρχισα)
- I have often told you stories
About the way
I lived the life of a drifter
Waiting for the day...
Τελειώνοντας με το
I guess I 'll always be
A soldier of fortune, χτυπά χαρούμενη “παλαμάκια”
  - Θα μου πεις μόνο άλλο ένα γιατί αλήτη μου θα μου καταστρέψεις το σπίτι μου.
  - Το φιλί.
Μου δίνει ένα γρήγορο φιλί αφού φρόντισε να γλείψει τα χείλη της επιδεικτικά...
Την απολάμβανα...
- Θα μου πεις μόνο ένα ακόμα γιατί με το τρίτο θα μου κατεβάσεις το τζιν και δε γουστάρω έτσι σχέδιο. Θα χαλάσω. Αν σου κάνω λιγάκι κλικ κάνε μου το χατίρι και μη με πιέσεις γιατί λίγο θέλω να “σ’ την πέσω”. Μόλις χάρισα. Δεν ήρθα για παρηγοριές ούτε για ψυχανάλυση. Γουστάρω τη φάση. Ας το να ‘ρθει μόνο του και θα ‘ναι ωραίο.

Με κοίταξε να δει αν καταλάβαινα τι μου ‘λεγε (σπανίως καταλαβαίνουμε οι άνδρες τις γυναίκες τέτοιες στιγμές). Αντιλήφθηκε ότι κάτι έπιασα. Κι ανακουφίστηκε.

- Να σου παίξω Pink Floyd;
- Άντε ρε μεγάλε!
- Με εύκολα ακόρντα. Το “Outside the wall”.

Το διαβολάκι μέσα μου έβαλε ξαφνικά τις φωνές: - Τι μ..... καθόμαστε και κουβεντιάζουμε; Πολύ δε μας τα ‘πρηξε η γκόμενα;

Άντε τώρα να του πω ότι μια στις χίλιες τυχαίνει να ‘χει δίκαιο. Ποιος το συμμαζεύει μετά...

- Όχι, θα παίξουμε ένα κλασικό Country, το “Tennessee Waltz”.
- Παίζει στο “Zabriskie Point”.
- Γάτα είσαι.
- Εντάξει... Έχουμε και μεις τα γούστα μας... Μόνο εσύ έχεις κόλλημα με Ταρκόφσκι, Μποτιτσέλι, Pink Floyd και ψάξε τα ‘άπατα νερά;

- Άκου.

I was dancing with my darling
 To the Tennessee Waltz
 Τελειώνοντας με το
 The night they were playing
 The beautiful Tennessee Waltz, μου ψιθυρίζει στ' αυτί

- Αν σε φιλήσω τώρα γιατρέ μου θα με περάσεις για π..... Πειράζει να σ' το χρωστώ;

Το διαβολάκι μου πετάχτηκε “έξω φρενών” και μου φωνάζει:

- Τώρα τι της λες της π.....;
- Του έγνεψα: “Δεν ξέρεις απ’ αυτά.”
 Και μετά του ψιθύρισα: “Βλέπεις τα θηλυκά μας αφήσανε πίσω. Άσε να καθαρίσω για πάρτη μου. Και μη μου τη σπας και συ...”

Μου έγνεψε συγκαταβατικά και αξιοπρεπώς αποχώρησε. Για δυστυχία μας κατά κανόνα λείπει αυτή η αξιοπρέπεια από τα σημερινά θηλυκά. Αλλά βλέπεις ο σοφός Θεός ποτέ δεν τα δίνει όλα μαζεμένα. Σκέψου οι σημερινές καλλονές να ‘χαν και αξιοπρέπεια; Δικαίως θα τις προσκυνούσαμε... Και οι εκκλησίες θα μένανε χωρίς πελατεία (αδίκως)...

(Τέλος 2ης Φάσης)

ΦΛΑΣ 3^ο

- Ξέρεις ποια είναι η πλάκα; Ο γκόμενος που χώρισα είναι σεξολόγος. Με τρέλανε στο μπλα-μπλα και στις τεχνικές ο π..... Ξέρεις κατά περιόδους είμαι ανοργασμική.
- Πόσο καιρό τα ‘χατε;
- Ένα χρόνο περίπου. Ωσπου τον περασμένο μήνα δεν άντεξα και του ξεφώνησα:
 “Ρε μ....., ρωτάς τις πελάτισσές σου αν είναι ερωτευμένες; Ή τις τρελαίνεις όπως εμένα; Α γ..... ψώνιο και βάλε τις τεχνικές σου...”
 Συγγνώμη αλήτη μου για την αθυροστομία μου...
- Δεν είναι άσχημη...
- Αλήτη μου γουστάρω τη μαγκιά σου...
- Κι εγώ την τρέλα σου Killer.
- Άμα σε ερωτευτώ να σου κάνω εξομολόγηση αλήτη μου;
- Να μου κάνεις...να μη σου πω...
- Π....

Και βάζει τα γέλια. Δεν την ήξερα για τόσο αθυρόστομη. Αλλά όσο ζεις μαθαίνεις...

Όσο ανοιγόταν τόσο τη γούσταρα. Αριστούχα φοιτήτρια. Γύρω στα τριάντα είχε διδακτορικό. Τώρα γύρω στα σαράντα Λέκτορας, δουλεύει σε πανεπιστημιακή κλινική. Τρομερό μυαλό.

- Αλήτη μου, άμα σε καψουρευτώ την έβαψες. Θα γίνω βδέλλα να σου πίνω το αίμα.
- Το 'χει η μοίρα μου.
- Πάμε να περπατήσουμε στην ακροθαλασσιά με την πανσέληνο; Δε θα σ' τη σπάσω. Το λόγο μου.

Σηκώθηκε, με έπιασε τα χέρια και με σήκωσε... Ακολούθησα τη μοίρα μου. Από το σπίτι έως την ακτή είναι γύρω στα είκοσι μέτρα. Βάλε και τα σκαλοπάτια από την εξώπορτα να κατεβούμε άντε τριάντα. Μου φάνηκε χιλιόμετρο, τέτοια λαχτάρα μ' έπιασε να βρεθώ στο γιαλό.

- Μπορώ να σε λέω γλυκό μου; Σε πειράζει;

Με ξάφνιασε η ξαφνική της ευγένεια, σε βαθμό που ανησύχησα μήπως έπαθε τίποτε έτσι ξαφνικά...

Αρχίσαμε τον περίπατο "παραθύν άλλος".

- Να μη σου μιλάω και στη σπάσω γλυκό μου...
- Άβυσσος η ψυχή της γυναίκας... "Πότε η κόλαση και πότε ο παράδεισος".

Στηρίχθηκε στο μπράτσο μου και προχωρούσαμε συντονισμένα και αρμονικά χωρίς καμία προσπάθεια.

Ξαφνικά μου 'ρθαν μουσική και στίχοι από το "Dark side of the moon". Το φεγγάρι είχε ανέβει. Γινόταν ασημί και πολύ φωτεινό. Βλέπαμε τη σκιά μας στην άμμο.

Ένωθα ήρεμος και πλήρης. Της πέρασα το χέρι στον ώμο της. Αυτή σκάλωσε τον αντίχειρα στη ζώνη μου. Έτσι αγκαλιασμένοι προχωρήσαμε.

Η παραλία εκτείνεται σε πεντακόσια-εξακόσια μέτρα. Το σπίτι βρίσκεται στην άκρη οπότε πήγαινε έλα είναι ένα χιλιόμετρο και. Περπατώντας στην άμμο το κάνεις με το πάσο σου είκοσι με τριάντα λεπτά. Εμείς σα να ζητούσαμε να σταματήσουμε το χρόνο. Κάθε τόσο σταματούσαμε και απολαμβάναμε τις ανταύγειες της σελήνης στη θάλασσα. Ο φλοίσβος μέσα στην απόλυτη ησυχία (είχαν φύγει και οι τελευταίοι τουρίστες).

Της φίλησα τα μαλλιά. Γύρισε και μου χαμογέλασε σαν ένα μικρό παιδί που

μόλις το πήγες στο Λούνα Πάρκ. Δε σκεφτόμουν τίποτε. Δε μ' ένοιαζε τίποτε. Δεν ήθελα τίποτε παρά πάνω.

- Ευχαριστώ Θεέ μου, χίλια ευχαριστώ...

Είχαμε φτάσει στην άλλη άκρη. Εκεί υπάρχει μια ξύλινη κατασκευή όπου κάποιοι φίλοι με ταχύπλοα το καλοκαίρι προσπαθούν να κοιμήσουν τα έξοδα του χειμώνα. Είναι καβάτζα ιδανική. Έχει δυο τρία σκαλοπάτια για να ανέβεις στο ξύλινο μπαλκονάκι της. Στα σκαλοπάτια αυτά την “πέσαμε”.

- Πες μου ότι σκέφτεσαι θέλω να σ' ακούω. Μεσάνυχτα μέσα στις νύχτας τη σιγαλιά ο ποιητής και γω... Συγνώμη, πα να χαλάσω την υπόσχεση που σου 'δωσα... Τουμπέκιασα...
- Συνήλθε το μωρό μας. Είπε μ' ανακούφιση ο εσωτερικός εαυτός.
- Κάπως έτσι αρχίζει μια καινούργια ιστορία, του απάντησα.

Είναι περίεργο τα διαφορετικά αισθήματα και σκέψεις που σε προκαλεί το ίδιο άτομο σε διαφορετικούς χρόνους. Ευτυχία θα 'τανε να ξεκινάμε άσχημα και να καταλήγουμε ωραία. Δυστυχώς κατορθώσαμε τα ωραία να τα καταλήγουμε άσχημα.

- Υπάρχει σωτηρία;
Ρώτησα έτσι στο άγνωστο.
- Η μόνη σωτηρία είναι συνδυασμός ικανοτήτων και τύχης. Και να γουστάρεις τη φάση, όλη τη φάση.
- Απίστευτο που σκεφτόμαστε τα ίδια πράγματα, της απάντησα.
- Χαζό θα 'ταν να μην επικοινωνούμε με τέτοιο σκηνικό γλυκέ μου αλήτη.

Την ένοιωσα να κρυώνει.

- Πάμε να ρίξουμε κάνα ξύλο στο τζάκι; Της λέω.
- Την κάναμε.

Η επιστροφή ήταν σύντομη σα να πηγαίναμε προσκαλεσμένοι σε χριστουγεννιάτικο ρεβεγιόν.

(Τέλος 3ης Φάσης)

ΦΛΑΣ 4^ο

Μόλις μπήκαμε στο σπίτι. Πώς γίνεται και γυρίζει να με φιλήσει χαμογελώντας. Κολλάνε τα χείλη μας και να 'μαστε χωρίς να το καταλάβουμε πεσμένοι στο χαλί. “Να τρέχουμε με χίλια”. Για πότε πετάχτηκε η μπλούζα...

- Σταμάτα. Λυπήσου με. Μη.

Ευτυχώς λειτούργησε το ABS και σταμάτησε το “Τρελό Φορτηγό”. Την κοιτάζω στα μάτια να δω τι πλάκα μου κάνει. Είδα το βλέμμα του παιδιού που του είπαν στο Λούνα Πάρκ τελείως απροετοίμαστα, “Άντε πάμε”.

- Θα μου χαλάσεις όλα τα ωραία που μόλις μου έδωσες. Μη αγάπη μου. Τουλάχιστον όχι τώρα...Χάλασέ τα μετά...
Με κοίταξε κατάματα. αποπλίστηκα.
- Γ... την τύχη μου γ... Να μη μου τυχαίνει μια λογική γυναίκα στη ζωή μου. Γ....

Άρχισε να κρυφοχαμογελά. Σηκώθηκα και βάλθηκα να φτιάξω το τζάκι.

Ήρθε και κόλλησε δίπλα μου καθώς γονατιστός έφτιαχνα το τζάκι.

- Δε φεύγω αν δε παρθούμε. Ησύχασε τώρα... Cool...
- Τώρα συνεννοηθήκαμε.

Αράξαμε στον καναπέ να πάρουμε μια ανάσα.

- Να πιούμε γιατρέ μου ένα JACK τα δυο μας;
Συγκατένευσα.
Σηκώθηκε, έβαλε ενισχυμένες μερίδες. Καθόμασταν βλέποντας το τζάκι και νομίζω και η ίδια όπως και γω άφησε το μυαλό της να ξεκουραστεί.

Ξαφνικά σηκώνεται και μου λέει:

- Έλιωσα... πάμε κρεβατοκάμαρη.

Μπήκαμε στην κρεβατοκάμαρη. Ξάπλωσα με το 501 και το T-shirt. Η Killer έκανε ένα μπλοζόν όπως ήταν ντυμένη και έβαλε τα γέλια.

- Μη χαιρέσαι, τα φαινόμενα απατούν.
Μετά κούρνιασε στην αγκαλιά μου και ψιθύρισε.
- Γιατρέ μου, αν μ' αφήσεις να ξυπνήσω μόνη μου κέρδισες μία π... τρελή.
Αυτό ήταν, σκέφτηκα. Της πέρασε η κρίση ευγένειας.
- Be cool baby.

Κοιμήθηκε. Εγώ καθόλου. Μια θύμωνα, μια γελούσα. Να που κάνουμε τώρα και τη μπίμπι σίτερ στις γκόμενες... Δεν έκλεισα μάτι. Όμως ένοιωθα μια περίεργη τρυφερότητα για την Killer. Την ένοιωθα σαν υιοθετημένη μου κόρη.

- Τι άλλα βίτσια θα δούμε.
(Δίκαιο σχόλιο από το διαβολάκι μου).
Στον ύπνο της που και που έβγαζε ερωτικά μουγκρητά.

- Αγκάλιαζέ την μαλακά, τρυφερά-τρυφερά μη σου φύγει, φώναξε το διαβολάκι μου.
Κι αυτή να πηδιέται ονειρεμένα, κορόιδο, Συμπλήρωσε.
- Παίρνε μάτι και μη μου τα σπας, απήντησα.

Ξαφνικά μου βγάζει ένα μουγκρητό... Απ' αυτά που τελειώνει το έργο...
Ξύπνησε...

- Ποιο είναι το ποιο δυνατό πήδημα αλήτη μου;
- Το καψουροπήδημα.
- Έλα μέσα μου... τώρα.

Με κινηματογραφική ταχύτητα φύγανε τα ρούχα μας και να 'μαστε από τα όνειρα στην πραγματικότητα. Που πολλές φορές είναι καλύτερη. Αλλά αυτό μονίμως μας διαφεύγει.

(Τέλος 4ης Φάσης)

«Ενίοτε ο έρωτας της πυγμαχίας ουδέν διαφέρει»

Έργο του Λυσίππου, φίλου του Μεγάλου Αλεξάνδρου

(σχόλιο από την φίλη μου Πέπη)

Αυτή η killer δεν είναι μόνο killer. Είναι Jack Daniels και πανσέληνος, η θάλασσα και η φωτιά που καίει στο τζάκι μαζί! Σπανίως μια γυναίκα συγκεντρώνει όλα αυτά τα προσόντα αλλά εδέησε να απολαύσουμε και μια ηρωίδα που δεν μας άφησε με τη πικρή γεύση της ματαιότητας στα χείλια.

Κάτι τέτοια τα σέβεται και ο χρόνος για αυτό μας κάνει τη χάρη να σταματήσει. Από το σαλόνι του σπιτιού σου με τη φωτιά να καίει στο τζάκι μέχρι τη κατάβαση στη θάλασσα (λίγο θάλασσα και λίγο ασυνείδητο) και τελικά επιστρέφοντας στη κρεβατοκάμαρα όπου και το αποκορύφωμα. Μια γυναίκα στο κρεβάτι σου που δεν ζητάει τίποτα και που τα ζητάει όλα.

Σχεδόν ερωτική η αμεσότητα του γραπτού σου Μιχάλη, ένα μεθύσι γενικά, όχι γιατί τα ήπιατε αλλά και για το ροκ και για τις αντιφάσεις της killer και για τη φωτιά που έκαιγε στη καρδιά σας. Ο γιατρός τραγουδάει, τραγούδι και φίλι, ένας soldier of fortune, στρατιώτης και στο πεδίο της μάχης που λέγεται γυναίκα...

Υπάρχει σωτηρία; Υπάρχει! Και από τα όνειρα περνάμε στη πραγματικότητα που πολλές φορές είναι καλύτερη. Το γραπτό σου είχε τη γλύκα της ελευθερίας και το πάθος της μάχης, τη περιπέτεια μιας ψυχής που ψάχνει να βρει το τρόπο της και τον εαυτό της, τη προσδοκία της ένωσης με έναν άλλο άνθρωπο που ή μας σβήνει από το χάρτη ή μας κάνει καλύτερους.

Ευχαριστούμε πολύ Μιχάλη,
Πέπη